

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA

Redactor:
Pr. Demian Tudor

Prometeu și vulturul

Prometeu este omul care a răpit din cer focul și l-a pus în slujba sa. Ca pedeapsă, zeii l-au înălțuit de-o stâncă pe marginea prăpastiei. Iar un vultur îi sfășie neconținut măruntaiele.

În această legendă e cuprinsă atât de plastic întreaga tragedie a civilizației omenești: neputința omului modern de-a fi fericit, căci suferințele îi sfășie mereu internul, cu toată aparența puterii lui nelimitate pe care i-o dă progresul științific, fulgerul răpit din cer. Pentru dânsul cerul e de oțel, nu e seninul azuriu de unde vine binecuvântarea; și pământul e de aramă, nu ogor hrănitor, ci dușman care-i înghițe morții. Toate eforturile în orice ramură de activitate omenească: spirituală, tehnică, socială, politică, sunt ca și coloana de apă a unei fântâni săritoare, ce se avântă în sus, pentru ca să recadă apoi în jerbe multicolore, fără alt efect decât jocul de lumină înșelătoare.

Nu numai atât. Dar ultimile mari descoperiri ale științei, cum este de pildă energia atomică despre care se spune că va începe o nouă epocă de binefacere în viața lumii, deocamdată nu-i decât cel mai teribil instrument de distrugere. Iar epoca atomică până acum este numai o epocă de teroare a științei, care de altfel și-a spus în ultimele două războaie din plin cuvântul său, încoronând cu înfricoșate mașini de distrugere și cu victime fruntea actualii civilizații. Cu răuri de sânge s'a scris de-atâtea ori că omul — care după atâtea lupte pentru stăpânirea naturii și a tainelor ei, credea că a devenit într'adevăr regele creațiunii — totuși nu-i decât o victimă a operii sale. Și tot ceea ce crede că-i putere, este de fapt slăbiciune. Înțeleg aici neputința omului de azi întru săvârșirea binelui care planează ca un blăstăm asupra civilizației noastre. De unde vine această neputință?

Oricât ar părea de curios, civilizația noas-

tră înseamnă căutarea unui dar pierdut. Adevărata putere asupra lumii a avut-o omenirea în Adam, ieșit din mâna lui Dumnezeu ca un rege al creațiunii. Rege, pentru că toate îi erau cu putință. Stăpâna pământul, după porunca divină, și fiarele ca și plantele, natura întreagă, îi erau supuse. Pentru el cerul era mereu deschis, iar boalele, suferința și chiar moartea nu-l ajungeau. Legătura lui nestrucată cu Dumnezeu era izvorul acestei mari puteri.

Îndată ce Adam a rupt prin păcat legătura lui cu Creatorul său, și-a pierdut coroana de rege și puterea asupra naturii, care s'a răzvrătit, punându-i înaintea spinii, pălămida și sălbăticia fiarelor. Atunci a început lupta pentru recăștigarea acelei puteri, lupta cu natura potrivnică, din ale cărei eforturi uriașe a odrăslit civilizația noastră strălucitoare, dar stearpă ca jerba de apă a fântânei săritoare ce nu valorează nici cât un strop de ploaie căzut pe un ogor. S'a spus că tocmai din piedicile care i-au stat omului în calea propășirii lui s'a ajuns la o civilizație atât de înaintată. Dar întrebarea nu e: cât de departe a ajuns știința omenească, ci: întru cât i-a făcut pe oameni mai fericiți? E stearpă fiindcă nu ne poate face mai fericiți. E neputincioasă fiindcă s'a născut sub semnul depărtării omului de Dumnezeu. Exact așa cum scria Profetul: „Fărădelegile voastre au fost zid de osebite între voi și între Dumnezeu vostru și păcatele voastre ascuns-au fața lui Dumnezeu de voi, ca să nu vă audă” (Isaia 59, 2).

Într'adevăr cauza neputinței omenești este depărtarea de Dumnezeu, păcatul. Așa ni s'a citit în Evanghelie că „pe păcătoși nu-i ascultă Dumnezeu; iar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia lui, pe acela îl ascultă” (Io. 9,31). Aci e taina redobândirii puterii pierdute de omul cel dintâiu. Pe acest drum ar fi trebuit să meargă civilizația omenească.

Adevărata forță a omului nu e în putința de a săvârși răul, ci binele. Și forța aceasta nu este în afară de om: în știință cu mașinile ei, în avuțiile, în puterea lui de distrugare, ci e înlăuntrul lui, în suflet. Sufletul e singura parte a ființei noastre în care se poate reface vechea legătură a omului cu Tatăl ceresc. Legătura cu Dumnezeu poate deslănțui în sufletul nostru puteri necunoscute lumii noastre, puteri care ar schimba multe în jurul nostru. În acest înțeles marii pustnici și Părinți ai creștinismului au putut pătrunde, în contemplațiile lor, cu mintea într-o lume pe care noi o ignorăm cu desăvârșire; au avut puterea de-a îmblânzi fiare sălbatice, au avut putere de stăpânire asupra elementelor naturii, până la limitele minunii, indicate de Domnul Hristos în Evanghelie: „Aveți credință în Dumnezeu, căci adevărul vă grăesc, că de va zice cineva muntelui acestuia: „ridică-te și te aruncă în mare” și nu se va îndoi în inima sa, ci va crede că ce va zice se va face, face-se-va orice va zice” (Mc. 11,23). Scriau ziarele, mai anii trecuți despre o femeie ce avea în privire o putere miraculoasă de stăpânire asupra fiarelor sălbatice. Intrebată de unde îi vine această putere, ea a declarat că din curățenia sufletească, din post, din rugăciune îi vine puterea de stăpânire asupra naturii.

Așadar, dacă păcatul e zid de osebite între om și Dumnezeu și izvor de neputință pentru noi, dobândirea forțelor minunate sufletești ce ne pot aduce fericirea este tocmai lăpădarea păcatelor. Căci — după zisa lui Pavel Pustnicul — „celuice a dobândit neprihănirea totul i se supune, ca lui Adam în Raiu, înainte de căderea în păcat” (N. Arseniev: Biserica Răsăriteană pg. 91). Numai așa reia omul legătura cu Dumnezeu și își redobândește coroana de rege al creațiunii, căruia i se supun toate.

Nu v'ați simțit, frații mei, niciodată antrenati de oboseala și sterpiciunea veacului de azi, în care toate idealurile mari și gândurile bune recad fără folos, ca picăturile de apă în bazinele fântanei săritoare? V'ați dat seama că aceasta înseamnă apusul vechii civilizații, în locul căreia noi preoții trebuie să punem din nou un ideal creștin de viață și în flacăra lui strălucitoare să ne aruncăm cu încredere toată inimă!

„Ce folosește sufletului meu însetat, catalogul așa de complect al stelelor duble?” — se jeluște un mare scriitor (Maupassant). Căci toată mărimea și frumusețea creațiunii are înțeles și valoare numai pentru acela căruia Creatorul lumii îi este și Tată” (Bettex: Mi-

nunea pg. 40). Dar cum să-l ai pe Dumnezeu de Tată, când între tine și el există un zid osebitor. Să dărâmam zidul fărădelegilor pe care toți l-am ridicat între noi și Dumnezeu! Așa vom înlătura toate suferințele pe care civilizația actuală ni le-a împărtășit fiecăruia, din plin. „Și orice vom cere dela Dumnezeu vom primi, de vom păzi poruncile lui și vom face aceea ce e plăcut înaintea lui”. (I Io. 8,22).

PRESVITERUL B.

Injuriații și prigonii

Intâitul și marele persecutat a fost Domnul Hristos. Un fel de dreptate și de adevăr, care a „umbat cu capul spart”, cum le place să zică scepticilor și grăitorilor de rău al dreptății. L'au prigonit împărații care aflau pentru întâia oară că poate să existe și alte împărății decât acelea pământeste; care se supărau fiindcă poate să existe o altă autoritate în afară de aceea a lor. L'au injuriat apoi și l'au grăit de rău arhierii și cărturarii, care auziău pentru prima oară că Dumnezeu e cuprins nu numai de cupolele templelor și ale sinagogilor din Garizim.

Il blesteară boierii care vedeau răspândindu-se teoria că toți suntem frați; cel negru la piele cu cel alb; cel dela grajd cu cel din senat. Se supărară bogații care auziău că averea nu e a omului; a însului, ci a lui Dumnezeu, a tuturor fiilor lui Dumnezeu. Se supărară și-l gândiră rău bancherii de prin porticele templelor, căroră li se spunea despre casa lui Dumnezeu, că e numai pentru rugăciune și nu altceva. Se ncruntară păsărarii și ceilalți vânzători sacri, căroră li se spunea că Dumnezeu milă voiește și nu jertfă. Și câte alte supărări, care toate au adus persecuții ca acelea de trei sute de ani.

Peste veacuri, alți fugăriți pentru dreptate și adevăr: Toma Morus, Galileo Galilei, Brâncoveanu, Doja Horia, Avram Iancu și toți marii iubitori de popor, de muncitori și săracime, marii reformatori de idei sociale și rândueli politice.

Dar toți persecutorii unde sunt? Și unde sunt persecutații? Toți au câte un loc în rafturile bibliotecilor, câte o icoană pe pereți și alta în inimi. Câte o comemorare sau amintire. În timp ce ocărtorii sunt dați uitării.

Adevărată biruință asupra porților iadului. Motiv de bucurie și veselie, și perspective și pentru ceilalți muritori de a dobândi împărăția cerurilor.

Azi, nu mai avem Iulieni Apostoși, Sauli, Neroni și nici martiri pe nisipurile circurilor. Creștinismul își are, doar trădătorii, dezertorii, indiferenții și leneșii. Biserica și profeții ei, își mai are numai hulitorii și grăitorii de rău; pe persecutorii însă, nu. Societatea,

deasemenea își are încă șovinii ei, și pe împiedecătorii dreptății și a progresului.

Va veni și'n acest domeniu, zile de biruință, zile de deschidere a dărilor în stih victorios: „Bucurați-vă și vă veseliți...”

Pr. Gh. Perva

Actualitatea creștinismului

Acum când vedem cum conducătorii tuturor popoarelor se străduiesc din toate puterile ca să făurească temelii trainice și durabile ale lumii celei noi, este necesar să ne întrebăm: are creștinismul de spus ceva acestei lumi noi sau nu? Mai poate el cu principiile lui divine să stea în slujba omenirii și pe viitor, sau nu? Iată întrebări ce necesită un răspuns.

Creștinismul nu și-a împlinit misiunea, ci ea va înceta odată cu sfârșitul lumii. De aceea omenirea în suișul său greoi spre perfecțiune mai are nevoie de el.

Creștinismul, acest cuvânt rostit azi de milioane de oameni, care a revoluționat o lume întreagă cu principiile lui, a schimbat sensul istoriei, a stârnit entuziasme, a stors șiroaie de lacrimi, a adus mângâiere, alinare suferințelor omeniești, a electrizat sufletele și le-a pornit la luptă pentru idealul creștin, cuprinde în sine o lege divină și perfectă, o doctrină de viață, un izvor nesecat de energii sufletești.

Această religie întemeiată de Iisus Hristos și pusă în slujba omenirii, care la rândul său a pus la contribuție mințile cele mai luminate ale lumii, și care a făcut să se nască munți de cărți scrise pro și contra, o vedem cum și azi, după douăzeci de veacuri de existență, împoșcă raze de lumină, izvoare de viață, de bucurie, de reînnoire morală, de puteri nebănuite, în fața căreia își pleacă frunțile șavanții lumii, și și încovoie genunchii milioane de oameni pe întreg globul pământesc.

Creștinismul s'a arătat dela început o putere creatoare în istorie, căci din „trunchiul lui viguros și fecund au răsărit cu timpul mlădițele care alcătuiesc astăzi, podoaba cea mai prețioasă” a culturii și civilizației omeniești. „In truda omenirii de a realiza un coeficient de viață superioară, religia creștină, i-a fost de cel mai mare ajutor. Mulțumită ei, a putut să iasă din starea de primitivitate și tot sub imboldul ei, a putut să pășească pe calea progresului”.

„Pentru om, care e asemenea plantei agățătoare, creștinismul i-a fost suportul care i-a îngăduit să se sprijine și să se înalțe. Fără ajutorul lui s'ar fi târât mereu pe pământ. În pustiul vieții, în care te mistue arșița și te înecă praful, el e oaza care îți oferă adăpost și răcoare, fructe pentru hrană și apă pentru sete”, cum se exprimă atât de minunat gânditorul

român Sterie Diamandi (Fiul lui Dumnezeu vol. I. pag. 32).

În Evanghelia lui Hristos, fiecare individ din orice clasă socială ar fi, găsește ceva bun pentru el. Savantul găsește idei de meditat; bogatul izvor de mântuire; săracul izvor de înălțare; suferindul alinare; prigonitul refugiu; idealistul aripi ca să zboare; iar păcătosul mijloc sigur de îndreptare.

Creștinismul a devenit „religia vieții”. Din el curg izvoare nesecate de energii spirituale, de speranțe și bucurii sufletești. „El alungă desnădejdea și urâțul, teama și desgustul. Pune frâu pornirilor rele și constituie cel mai puternic imbold pentru săvârșirea binelui” (Ibidem p. 33).

El ne dă pururea puteri nebănuite de înălțare și de reînnoire sufletească, stimulează energiile, oțelește voințele; luminează cărările, favorizează progresul și ne îmboldește spre o viață superioară.

Creștinismul recunoaște omului calitatea de ființă spirituală și-i descopere căile desăvârșirii. El a frământat adâncul sufletului și l-a schimbat; a transformat natura omului aspră, semi-animală, și i-a arătat că el poartă în sine chipul lui Dumnezeu; el este reflexul naturii superioare; el este creațiunea lui Dumnezeu, este copilul Lui, și nu un produs al proceselor naturale.

Creștinismul i-a arătat omului, că nu este singur în lume și nu este lăsat în voia soartei. Că are pe cineva deasupra lui, pe Dumnezeu, care îngrijește de el; îi revărsă harul Său; îi întinde mâna plină de bunătați; îi dă hrană la vreme; face să rodească pământul și să înmulțească roadele lui, fără de cari omul n'ar putea viețui.

Creștinismul afirmă pe om și nu-l tăgăduiește; îl înalță și nu-l coboară; îl perfecționează și caută să-l apropie cât mai mult de Dumnezeu, izvorul binelui și al vieții. El dă un scop și un sens vieții omeniești. Prin aceasta, el ridică pe om în mod spiritual deasupra mediului înconjurător, îl scoate de sub robia lui, și-i dă puteri să-l schimbe, să-l transforme și să-l îmbunătățească pentru năzuințele lui suprafirești.

Creștinismul este religia întregii umanități, pentru că sub aripile sale adună și unește pe toți oamenii, ca având aceeași origină și același scop. El a făcut să dispară barierele dintre clasele sociale, făcându-i pe toți egali în fața lui Dumnezeu. În lumina învățaturii lui, dispar antagonismele și toate neînțelegerile le rezolvă pe cale pașnică. Nu este problemă, de orice natură ar fi, care în lumina Evangheliei lui Hristos să nu fie deslegată în mod pașnic și fericit.

Iată ce spun marii cugetători ai lumii despre creștinism: P. L. Couchoud, care deși adversar, a trebuit totuși să recunoască, că „Dela dânsul a depins soarta științei, a frumosului, a rațiunii. El este o forță interioară pe care veacurile n'au putut ois-

tovi; o lege supremă înaintea căreia totul se pleacă. El a făcut să se creadă totul, să se suporte totul; să nădăjduiască totul, să se încerce totul“.

Glovanl Papini spune: „Orice ar fi, Iisus este un scop și un principiu, o prăpastie de taină dumnezeiască între două crâmpene de istorie omenească... Era noastră, civilizația noastră, viața noastră pornesc dela nașterea lui Iisus... Pentru a înțelege lumea noastră, viața noastră și pe noi înșine, trebuie să pornim dela Hristos“.

Blaise Pascal, alt geniu al științei a spus: „În afară de Iisus Hristos, noi nu știm nici ce este viața noastră, nici ceea ce este moartea noastră, nici pe Dumnezeu și nici pe noi înșine“.

Iar scriitorul român Sterie Diamandi, se exprimă la adresa creștinismului în felul următor: „Creștinismul a adus omenirii servicii cari nu vor putea fi niciodată îndeajuns de prețuite. Binefacerile lui sunt fără număr; a înviorat omenirea muribundă, înlocuindu-i o sevă nouă, a descătușat energiile adormite, a deschis orizonturi spre o lume ideală, a fecundat o viață nouă.“

Din vierme, omul a devenit șoim... Gloata desrobă se trezește la lumină și calcă bărbătește pe cărările progresului. Pentru prima dată, robul își dă seama că face și el parte din rândul oamenilor etc...

El prezintă deci mediul cel mai prielnic pentru sănătate, frumusețe sufletească, dreptate, bărbăție și ascensiune spirituală.

Socotim creștinismul drept cea mai mare binefacere pe care a cunoscut-o omenirea. La rigoare putem renunța la toate comorile pe cari ni le-a agonisit societatea în decursul veacurilor, artă, știință, filosofie, tehnică, dar nu ne putem lipsi de Evanghelia lui Hristos; ea e hrana cea mai necesară, fără de care omul și obștea n'ar putea duce o viață omenească“ (O. c. pag. 60). Iată pentru ce, creștinismul a fost, este și va fi pentru totdeauna de mare folos pentru omenire. El este pururea viu și actual.

În creștinism omul e născut ca să cunoască pe Dumnezeu și să-l preamărească, iar pe aproapele său să-l iubească ca pe sine însuși.

În aceasta stă fermentul culturii, civilizației și progresului omenească. În creștinism omenirea va găsi totdeauna un sprijin de înălțare și o forță de avânt.

Pr. Marin Sfetcu

Despre ce să predicăm ?

La Rusalii: LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN NOI.

Sărbătoarea Pogorîrea Sfântului Duh are în Evanghelia sa un vers care la cea dintâi privire pare ciudat. Anume după ce scrie că Iisus Hristos

a vorbit despre râurile de apă vie ce vor țâșni din sufletele celor cari vor crede în El, Evangelistul adaugă: *Iar aceasta a zis despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei ce cred în El; căci încă nu era dat Duhului Sfânt, pentru că Iisus încă nu se preamărise* (Ioan 7, 39).

O scurtă lămurire ne va face înțelese cuvintele. „Iisus încă nu se preamărise“ înseamnă, că Iisus nu-și împlinise lucrarea mântuitoare. După această împlinire a lucrării, adică după moartea pe cruce și după înviere se va înălța Hristos la cer. De ce se zice: preamărise? Iisus Hristos a luat trup omenească, a luat din ce era al oamenilor. Acest trup omenească înălțându-se la cer, primește dela Tatăl cinstea, preamărirea de a ședea de-a dreapta. Sau precum zice sfântul Ioan Gură de Aur: „Domnul a urcat (la cer) pârga noastră“.

Pentru că Iisus încă nu se preamărise „nu era dat Duhul Sfânt“. Toți marii tâlcuitori ai Sfintelor Scripturi explică aci așa: Duhul Sfânt este persoana din Sfânta Treime, care lucrează în oameni. Ca să avem pe Duhul Sfânt, trebuie să fim împăcați cu Dumnezeu. Hristos Domnul prin moartea și învierea sa a împăcat pe oameni cu Dumnezeu. După înălțarea lui la cer putea deci să lucreze Duhul Sfânt, căci împăcarea era făcută.

După împăcare puteau să primească pe Duhul Sfânt cei ce credeau în Iisus Hristos.

După această lămurire e firesc să ne întrebăm: În cei dinainte de venirea lui Hristos n'a lucrat deloc Duhul Sfânt? și apoi: Lucrează azi Duhul Sfânt în oameni?

Sfânta Scriptură ne spune în cele dintâi cuvinte ale sale, că atunci când pământul era netocmit și gol, „Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor“ (Facerea 1,2). Lucrarea Duhului Sfânt în oameni se vede din lucrarea oamenilor. În adevăr cei dintâi oameni lucrau și îngrijeau raiul cel din Eden, în care i-a pus Dumnezeu (Facerea 2,15). Grijeau de toate animalele și Duhul Sfânt a pus atâta dragoste în oameni față de animale, că omul, de dragi ce-i erau animalele, le-a pus nume (Facerea 2,19), cum pun copiii nume animalelor pe cari le iubesc. Precum vedem, Duhul Sfânt lucra în oameni dintru început.

De aci încolo, dealungul Vechiului Testament avem un lung șir de întâmplări, din cari înțelegem că Duhul Sfânt lucra în oameni și prin oameni. Astfel se istorisește, că alegând Moise pe cei șaptezeci din bătrânii poporului, Dumnezeu i-a zis lui Moise: „voiu lua din Duhul care este peste tine și voiu pune peste ei“ (Numerile 11,17). Cei șaptezeci au fost chemați împrejurul cortului sfânt. Doi însă au rămas în tabără. Duhul Sfânt s'a pus și peste cei din tabără și deodată cu cei 68 din jurul cortului, au început și cei doi din

tabără să prorocească. Un tânăr a alergat să spună lui Moise: „Eldad și Mehad prorocesc în tabără”. Iisus Navi a zis: „Domnul meu, Moise, oprește-i”. Moise însă a răspuns: „O, de-ar fi toți proroci în poporul Domnului și de ar trimite Domnul Duhul său peste ei” (Numerile 11, 24-29).

Prorocii ca aleși ai lui Dumnezeu, prin lucrarea în ei a Sfântului Duh au prorocit, precum este scris: „Atunci va veni peste tine Duhul Domnului și vei proroci și tu cu ei și te vei face alt om” (1 Regi 10,6). Credința în lucrarea Duhului Sfânt prin proroci o mărturisim de câte ori rostim simbolul credinței, căci zicem despre Duhul Sfânt „care a grăit prin proroci”.

Și totuși, în V. T. Duhul Sfânt a lucrat numai prin puținii aleși. Incolo, din pricina păcatului oamenilor, Duhul Sfânt nu lucra în oameni. Nu zicem că Duhul Sfânt s'a depărtat, s'au a părăsit pe oameni, ci oamenii au ales să se pună în slujba duhului rău. „Șarpele m'a amăgit și am mâncat” (Facerea 3,13) a răspuns femeia. De aci încolo nici pământul nu mai dă rod, nici animalele nu mai sunt blânde, căci Duhul lui Dumnezeu nu mai lucra prin oameni. Ascultarea de duhul cel rău aduce blestem pe pământ, spini și pâlămidă (Facerea 3, 17-18).

Sufletul omenesc lipsit de hrana Duhului Sfânt tot mai mult se pipernicește, omul poartă grije numai de trup; să fie tare, frumos, cuceritor. „Nu va rămânea Duhul meu pururea în oamenii aceștea, — a zis Domnul Dumnezeu — pentru că sunt numai trup” (Facerea 6,3). Pipernicirea aceasta se trage dealungul veacurilor. În vremea copilăriei lui Samuil, prorocul, trebuia să se scrie: „Cuvântul lui Dumnezeu era rar și nici vedenii nu erau” (1 Regi 3,1), Mai târziu Psalmistul scria îndurerat: „Semne noi nu mai vedem, nici proroc nu se mai află printre noi și nimeni nu știe, până când vor fi toate acestea” (Psalm 73,9).

Până și din cei aleși se găsea câte unul care să se lase amăgit de duhul cel rău. După mai multe biruințe asupra vecinilor, regele David se gândea la alte războaie. Pentru aceasta i se părea că trebuie să cunoască puterea și numărul popoului său. „Atunci s'a sculat satana... și a îndemnat pe David să facă numărătoarea” (1 Paralip. 21,1). În trei zile de ciumă șaptezeci de mii au murit din popor pentru păcatul ascultării de duhul cel rău. — Omul, oricare om, când se lasă lipsit de lucrarea Sfântului Duh, se face unealta duhului celui rău. O a treia cale nu este.

Dar astăzi, după aproape două mii de ani decând Iisus s'a preamărit și de când Duhul Sânt a fost trimis, vedem lucrarea Duhului în oameni și prin oameni?

Sfântul Apostol Pavel ne dă un lung șir de

lucrări ale Duhului Sfânt, punând în locul dintâi iubirea. „Iar roada Duhului este dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credință, blândețe, cumpătate” (Galateni 5, 22). Un mare învățat al nostru, care a scris despre o „Altă creștere” (S. Mehedinți) zice, că școala adevărată pornește dela blândețe și iubire. E cașicând ar zice că pornește dela Duhul Sfânt.

Iubirea, blândețea trebuie să cuprindă totul. Trebuie să fie ca râurile de apă vie ce țâșnesc din sufletul credinciosului adăpând pe toți cei însetoși. Trebuie să fie iubire către Dumnezeu, către oameni, către animale, și către plante. Într'o cârtică, pe cât de mică pe atât de frumoasă (D. Theodosiu: Pedagogia inimii) ni se spune, că aci în țara noastră o societate de patronaj adună copii părăsiți, înrăiți și cu totul stricați. Între alții a fost luat un copil care a fugit de patru ori. Singură iubirea l'a făcut să se împrietenească. A făcut șapte clase primare și a învățat meseria de croitor, dând el apoi ajutor pentru creșterea altora. În timp de 30 de ani școala aceea a dat 143 tineri meseriași și negustori, dintre cari unii furnizori ai curții regale. Când Duhul Sfânt lucrează în noi, avem darul de a învăța pe cei căzuți.

Cu privire la grija de animale tot acolo ni se istorisește despre un meseriaș și calul său. Zi de zi avea să facă un drum cu trăsura încărcată. Drumul avea un urcuș, unde alții înjurau și băteau caii. Meseriașul n'avea biciu. Mergea alături de cal, în capul gol și cu o năframă pe umăr. Calul se încorda sub greutate și puserii de scânteii îi săreau de sub copite. Omul pune repede un lemn sub roata din urmă, oprea calul și ștergea pe ochi și pe gât cu năframa, îl mângăia și după câteva răsuflări îi zicea ca la ureche: „hai, taică”. Calul se încorda din nou și urca. Într'o zi privitorii au adunat un premiu pentru cal. „L-am crescut eu de mic, cu dragoste și cu blândețe”, a răspuns omul. Când Duhul Sfânt lucrează în noi, animalele sunt mai ascultătoare.

Ori n'ați văzut grădinarii buni, cum pregătesc pământul, gunoiul pentru florile și legumele lor? Cum îngrijesc pomii, de parcă ar sta cu fiecare de vorbă? Ce flori minunate, ce legume și ce poame iau aceștia din grădinile lor? Prin dragostea lor către plante isbutesc să prefacă blestemul pământului în binecuvântare și spinișul din grădina lor în colț de raiu. Când Duhul Sfânt lucrează în noi, raiul ni se întoarce.

Chiar în sângeroasa încălețare a războaielor, neamul nostru are sclipiri de lucrare a Sfântului Duh. Ați citit despre aviatorii americani căzuți în satul Dumitrești. Unul a murit, doi s'au scăpat cu parașuta. Sătenii noștri au făcut înmormân-

tarea celui mort, cu flori, cu lacrimi, ca pentru ai lor. Suntem dintre popoare cu cel mai vechiu, creștinism. Suntem născuți și cescuți în iubirea cea neschimbată ce izvoarește prin lucrarea Duhului Sfânt, Nu ne schimbăm nici în momentele când alte popoare și-au pierdut orice cumpăt, orice pojghiță de omenie.

Alte neamuri și alte împărății își numără mereu popoarele, armele și armatele, cum a îndemnat satana pe David să facă număratoarea. Noi trebuie să măsurăm la ce adâncime lucrează Duhul Sfânt în lăuntrul nostru. Vremurile grele de grea încercare ne cer o desăvârșită trăire în Duhul Sfânt, ne cer un cumpăt și un bun simț. Chiar dacă alte popoare și-ar pierde firea și ar cădea de pe ele slaba pojghiță de creștinism, noi trebuie să ne cinstim vechimea în creștinism, arătura și cultura adâncă a Duhului Sfânt în noi și să rămânem în gredința că prin Iisus Hristos ne-am împăccat cu Dumnezeu-Tatăl și că Duhul Sfânt ni s'a dat și lucrează în noi. F. C.

Informațiuni

■ **Rugăciune arhierescă pentru ploaie.** În Dumineca orbului (18 Mai a. c.) P. Sf. Episcop Andrei însoțit de păr. consilier Caius Turicu a curs la schitul „Sf. Gheorghe“ (Feredeu) unde s'a slujit sf. Liturghie de un sobor de preoți, iar Prea Sf. Sa a citit cu lacrimi în ochi ecteniile pentru ploaie. Credincioșii prezenți, sosiți din comunele din jur, au urmărit vădit impresionați această rugăciune arhierescă atât de stăruitoare și udată de picurii calzi ai lacrimilor, vărsate pentru spălarea păcatelor celor mulți și orbi de a ceti în semnele cerești.

Apostolul l-a citit o elevă a gimnaziului unic din Covăsinți, fiind elevii și elevele conduși la schit de corpul didactic al școlii, însoțiți de alți intelectuali din comună. La priceasnă, Prea Sf. Episcop a rostit o predică emoționantă pornind dela versetul: „Fericiți sunt cei ce plâng, că aceia se vor mângăia“. Face o caldă și sinceră mărturisire despre izvorul lacrimilor pe care le-a adaus rugăciunilor pentru ploaie. Arată apoi semnificația întâmplării din Evanghelia zilei cu orbul din naștere, care se vindecă spălându-se în lacul Siloamului. Mărturisește cu tărie credința că bunul Dumnezeu va deschide cerul spre ploaie binefăcătoare ascultându-ne rugăciunile ce se înalță dela acest izvor tămăduitor pentru toți orbi ce nu vor să înțeleagă semnele vremii.

Asistența este pătrunsă de adevărul vecinic că rugăciunea sinceră, udată de lacrimi, este ascultată de cel Atotputernic.

Dumnezeu a ascultat glasul rugăciunii Arhierelui. Pe când poposeam la o colnă din hotarul

Covăsințului, dinspre schit s'a pornit un nor încărcat de picurii calzi ai ploii binecuvântate. Simțiam printre ei și lacrimile vărsate de cei cari s'au rugat la sf. Liturghie...

Am pornit cu mașina udată de o ploaie torențială. Pe drum ne bucuram de bălțile pe care le așteptam cu atâta dor, iar văile secate de ieri abureau acum de puvoaie bogate de ape, sosite toate din izvorul făcător de minuni, lângă care s'a rugat vladica nostru și s'a ascultat cererea udată de picurii ferbinți ai lacrimilor.

Tot pământul se veselea astupându-și crepăturile cu belșugul ploii abundente. Creștinii se închinau mulțumind cerului că s'a deschis. În satete podgorene era veselie mare, oamenii bucurându-se de picurii ploii.

Un singur sat plângea în norul de praf. Aci nu căzuse un strop de ploaie. Oare de ce?

Răspunsul ni-l dădu gura larg deschisă a bisericii părăsite între zidurile arse și turnul său lovit de brand.

Rugăciunea arhierescă ascultată de bunul Dumnezeu pentru revărsarea ploilor, am dori să deschidă larg și inimile credincioșilor din satul cu biserica arsă, ca să pună umăr la umăr și să rezidească lăcașul lor de rugăciune, spre a aduce laude celui Atotbun.

Ploaia cerească să se reverse peste păcatele noastre!

■ **P. C. Părinte Profesor Dr. Petru Rezuș** dela Academia Teologică din Caransebeș a trecut la catedra de Teologie Fundamentală dela Facultatea de Teologie din Suceava.

P. C. Sa este autorul importantului „Curs de Teologie fundamentală“ tipărit în anul 1942 la Caransebeș, precum și a altor lucrări de specialitate. Sub redacția P. C. Sale a început și a continuat să apară „Altarul Banatului“, revista de zidire sufletească și de știință teologică a eparhiei Caransebeșului.

Ii urăm spor la muncă în noua misiune.

Nr, 738-1947.

Concurse

Pentru îndeplinirea parohiei *Groșii Noi*, protopopiatul Radna, se publică concurs din oficiu, cu termen de 30 zile.

Parohia este de *clasa II-a*.

V E N I T E ;

1. Folosința sesiunii parohiale, 29 jugh. cadastrale, cu drept de pășune și drepturile convenite din pădurea urbanială.

2. Folosința casei parohiale.

3. Stolele și birul legal.

4. Salarul dela stat.

Preotul numit va achita din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt me moriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 25 Februarie 1947.

† ANDREI, Traian Cibian
3-3 Episcop. consilier referent eparhial.

Nr. 721/1947.

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de *cântăreț* bisericesc din parohia Moroda protopopiatul Ineu.

VENITE

1. Folosința 4 jug cad. pământ arabil din sesiunea cantorală.
2. Stolele legale.
3. Salarul dela stat pentru care parohia nu garantează.

INDATORIRI

1. A conlucra cu preotul la toate slujbele oficiale și particulare conștiincios și punctual
2. A instrui elevii școlii primare în răspunsurile liturgice și Apostolul, cântând cu ei la sf. Liturghie.
3. A face cor bisericesc.
4. A plăti din al său toate impozitele după beneficiul său.

Reflectanții vor dovedi că sunt diplomați a unei școli de cântăreți. Cererea de concurs împreună cu actele necesare se vor înainta Ven. Consiliu Eparhial, iar candidații se vor prezenta în parohie spre a și arăta destoinicia în cele cantorale.

Arad din ședința Consiliului Eparhial dela 14 Mai 1947.

† ANDREI, Ic. Stavr. Caius Turicu
3-3 Episcop. cons. ref. eparhial.

Nr. 1609/1947.

Se publică concurs cu termen de 30 zile pentru ocuparea postului de *cântăreț* bisericesc din parohia Iermata protopopiatul Ineu.

VENITE

1. Folosința 4 jug cad. pământ arabil din sesiunea cantorală.
2. Stolele legale.
3. Salarul dela stat pentru care parohia nu garantează.

INDATORIRI

1. A conlucra cu preotul la toate slujbele oficiale și particulare conștiincios și punctual.
2. A instrui elevii școlii primare în răspunsurile liturgice și Apostolul, cântând cu ei la sf. Liturghie.
3. A face cor bisericesc.
4. A plăti din al său toate impozitele după beneficiul său.

Reflectanții vor dovedi că sunt diplomați a unei școli de cântăreți. Cererea de concurs împreună cu actele necesare se vor înainta Ven. Consiliu Eparhial, iar candidații se vor prezenta în parohie spre a și arăta destoinicia în cele cantorale.

Arad din ședința Consiliului Eparhial dela 14 Mai 1947.

† ANDREI, Ic. Stavr. Caius Turicu
Episcop. consilier referent eparhial.

Comunicate

În urma repetatelor adrese primite dela Centru, rugăm pe toți membrii U. P. D. cari primesc foaia „Lumina Creștină”, organul Uniunii, să binevoiască a trimite de urgență abonamentul pentru trecut și curent, pe adresa: Pr. Florin Galan secretar U. P. D. Biroul Presei din Ministerul Cultelor, București.

Arad 20 Mai 1947.

Comitetul Secției U. P. D. R. Arad.

Nr. 1520-1940.

Pentru orientarea C. Păr. Preoți conducători de oficii parohiale, comunicăm, în copie, adresa Sf. Sinod Nr. 4 5-1947, referitor la plata abonamentului revistei „Biserica Ortodoxă Română pe anul 1947.

„Avem onoare a vă face cunoscut că Nr. 1-3 al Revistei Biserica Ortodoxă Română se va expedia de către Institutul Biblic și de Misiune, la toate parohiile abonate, contra ramburs, pentru suma de lei 150.000, reprezentând costul abonamentului pe 1947.

Ca atare vă rugăm să binevoiți a pune în vedere preoților parohii să achite aceste rambursuri la primirea lor, ca astfel pe deoparte să asigure apariția viitoare a revistei, iar pe de alta să nu sufere sancțiunile din hotărârea luată de plenul Sfântului Sinod la 10 Decembrie 1946, comunicată cu adresa Noastră Nr. 1654 din 31 Decembrie 1946.

Arad la 12 Maiu 1947.

Consiliul Eparhial

Episcopia Ortodoxă Română a Aradului

Nr. 949-1947.

Comunicat

(Continuare)

142. Gheorghe Perva, preot, parohia Măsca, Arad, clasa de numire 9, vechime 16 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1.80, coeficient de funcțiune 2,20, categ. III, salar 221.800 lei.

143. Dimitrie Ganea, preot, parohia Milova, Arad, clasa de numire 9, vechimea 42 ani, clasa de încadrare 30, coeficient de clasă 2.45, coeficient de funcție 2,0, categ. III, salar 301.800 lei.

144. Vasile Marcu, preot, parohia Minead, Arad, clasa de numire 9, vechime 15 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

145. Octavian Draja preot, parohia Mișca I, Arad, clasa de numire 9, vechime 16 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 221.800 lei.

146. Ioan Giurgiu, preot, parohia Mocrea Arad, clasa de numire 9, vechimea 14 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

147. Lazar Ioja, preot, parohia Moneasa, Arad, clasa de numire 9, vechime 26 ani, clasa de încadrare 22, coeficient de clasă 2,05, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 252.600 lei.

148. Gheorghe Popa, preot, parohia Miniș, Arad, clasa de numire 9, vechime 18 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 227.900 lei.

149. Florian Rațiu, preot, parohia Moroda, Arad, clasa de numire 9, vechime 18 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 227.900 lei.

150. Petru Beleanu, preot, parohia Moțiori Arad, clasa de numire 9, vechime 7 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 191.000 lei.

151. Andrei Mitroi, preot, parohia Mustești, Arad, clasa de numire 9, vechimea 5 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 184.800 lei.

152. Sofronie Terniceauu, preot, parohia Nădab I Arad, clasa de numire 9, vechime 13 ani, clasa de încadrare 15, coeficient de clasă 1,70, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 209.400 lei.

153. Ștefan Rusu preot, parohia Nădab II, Arad, clasa de numire 9, vechime 23 ani, clasa de încadrare 21, coeficient de clasă 1,95, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 246.400 lei.

154. Dimitrie Cristescu preot, parohia Nădălbești, Arad, clasa de numire 9, vechime 3 ani, clasa de încadrare 10, coeficient de clasă 1,45, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 178.600 lei.

155. Remus Giurgiu preot, parohia Ociu, Arad, clasa de numire 9, vechime 19 ani, clasa de încadrare 18, coeficient de clasă 1,85, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 227.900 lei.

156. Ioan Bosco, preot, parohia Ocișor, Arad, clasa de numire 9, vechime 10 ani, clasa de încadrare 14, coeficient de clasă 1,65, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 203.300 lei.

157. Ieronim Marcovici preot, parohia Olari, Arad, clasa de numire 9, vechime 7 ani, clasa de încadrare 12, coeficient de clasă 1,55, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 191.000 lei.

158. Nicolae Borza, preot, parohia Odvoș, Arad, clasa de numire 9, vechime 17 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 221.800 lei.

159. Ioan Bădescu preot parohia Paulian Arad, clasa de numire 9, vechime 22 ani, clasa de încadrare 20, coeficient de clasă 1,95, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 240.200 lei.

160. Andrei Țățanu, preot, parohia Pădureni, Arad, clasa de numire 9, vechime 5 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 184.400 lei.

161. Teodor Handrea, preot, parohia Păiușeni, Arad, clasa de numire 8, vechime 18 ani, clasa de încadrare 17, coeficient de clasă 1,80, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 221.800 lei.

162. Gheorghe Lușă, preot, parohia Pauliș I, Arad, clasa de numire 9, vechimea 15 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,79, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

163. Gheorghe Barbă, preot, parohia Păuliș II, Arad, clasa de numire 9, vechime 15 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

164. Tiberiu Iercoșan, preot, parohia Pâncota I, Arad, clasa de numire 9, vechimea 14 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

165. Romul Micluța preot, parohia Pâncota II, Arad, clasa de numire 9, vechime 15 ani, clasa de încadrare 16, coeficient de clasă 1,75, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 215.600 lei.

166. Vasile Jivu, preot, parohia Peregul Mare Arad, clasa de numire 9, vechime 24 ani, clasa de încadrare 21, coeficient de clasă 2,20, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 246.400 lei.

167. Emil Tomșa, preot, parohia Pescari, Arad, clasa de numire 9, vechime 23 ani, clasa de încadrare 20, coeficient de clasă 1,95, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 240.200 lei.

168. Partenie Mârza, preot, parohia Petriș Arad, clasa de numire 9, vechimea 35 ani, clasa de încadrare 26, coeficient de clasă 2,25, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 277.200 lei.

169. Alexandru Munteanu, preot, parohia Pilul I, Arad, clasa de numire 9, vechime 24 ani, clasa de încadrare 21, coeficient de clasă 2,00, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 246.400 lei.

170. Ioan Jurca preot, parohia Pilul II, Arad, clasa de numire 9, vechime 34 ani, clasa de încadrare 26, coeficient de clasă 2,25, coeficient de funcție 2,0, categ. III, salar 277.200 lei.

171. Teodor Astaluș, preot, parohia Poiana Arad, clasa de numire 9, vechime 4 ani, clasa de încadrare 11, coeficient de clasă 1,50, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 184.800 lei.

172. Ioan Tămaș, preot, parohia Prăjești, Arad, clasa de numire 9, vechime 29 ani, clasa de încadrare 23, coeficient de clasă 2,10, coeficient de funcție 2,20, categ. III, salar 258.700 lei.